

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-455/14 P

H

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej

i

Komisji Europejskiej

i

Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie

Odwołanie — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) — Decyzja 2009/906/WPZiB — Misja Policyjna Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie — Oddelegowany krajowy członek personelu — Przeniesienie z urzędu do regionalnego biura tej misji — Artykuł 24 ust. 1 akapit drugi ostatnie zdanie TUE — Artykuł 275 akapit pierwszy TFUE — Skarga o stwierdzenie nieważności oraz o odszkodowanie — Właściwość sądów Unii Europejskiej — Artykuły 263, 268 i 340 akapit drugi TFUE

Streszczenie – wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 lipca 2016 r.

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Właściwość sądu Unii — Wydane przez misję policyjną Unii Europejskiej akty dotyczące rozmieszczenia zasobów ludzkich przydzielonych do tej misji przez państwa członkowskie i instytucje Unii — Włączenie

(art. 2 TUE, art. 19 ust. 1 TUE, art. 21 TUE, art. 24 ust. 1 akapit drugi TUE; art. 263 TFUE, 268 TFUE, 270 TFUE, art. 275 akapit pierwszy TFUE, art. 340 akapit drugi TFUE; Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 47; regulamin pracowniczy, art. 91; decyzja Rady 2009/906/WPZiB)

Sąd, a w wypadku odwołania Trybunał, są właściwe do kontrolowania aktów z zakresu zarządzania personelem, dotyczących działań „w terenie” wydanych przez misję policyjną Unii Europejskiej w odniesieniu do personelu oddelegowanego z państw członkowskich. Właściwość ta wynika, odpowiednio – w odniesieniu do kontroli zgodności z prawem wspomnianych aktów – z art. 263 TFUE, a w odniesieniu do sporów w zakresie odpowiedzialności pozaumownej – z art. 268 TFUE w związku z art. 340 akapit drugi TFUE, z uwzględnieniem art. 19 ust. 1 TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W istocie prawdą jest, że na podstawie art. 24 ust. 1 akapit drugi zdanie ostatnie TUE i art. 275 akapit pierwszy TFUE Trybunał nie jest w zasadzie właściwy w zakresie postanowień dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB), ani w zakresie aktów przyjętych na ich podstawie. Jednak wspomniane postanowienia ustanawiają odstępstwo od zasady właściwości ogólnej, którą art. 19 TUE przyznaje Trybunałowi w celu zapewnienia poszanowania prawa w wykładni i stosowaniu traktatów, i w konsekwencji muszą one być interpretowane ściśle. W tym zakresie jak wynika zarówno z art. 2 TUE, znajdującego się w postanowieniach wspólnych traktatu UE, jak i z art. 21 TUE, odnoszącego się do działań zewnętrznych Unii, do którego odsyła art. 23 TUE dotyczący WPZiB, Unia oparta jest w szczególności

na wartościach równości i państwa prawa. Tymczasem, samo istnienie skutecznej kontroli sądowej służącej zapewnieniu poszanowania przepisów prawa Unii jest nierozzerwalnie związane z istnieniem państwa prawa.

W takich okolicznościach, okoliczność, że akt z zakresu zarządzania personelem misji policyjnej związany jest z działaniami operacyjnymi Unii, ustanowionymi i prowadzonymi w ramach WPZiB, niekoniecznie prowadzi do wyłączenia właściwości sądu Unii. Tymczasem zgodnie z art. 270 TFUE sądy Unii są właściwe do orzekania w przedmiocie każdej skargi wniesionej przez pracowników Unii, którzy zostali oddelegowani do misji policyjnej Unii Europejskiej. Wspomniani pracownicy w okresie ich oddelegowania do owej misji nadal bowiem podlegają regulaminowi pracowniczemu, a tym samym zgodnie z art. 91 tego regulaminu objęci są zakresem właściwości sądu Unii. W tych okolicznościach, gdy pracownicy oddelegowani przez państwa członkowskie i pracownicy oddelegowani przez instytucje Unii podlegają tym samym zasadom w odniesieniu do wykonywania przez nich obowiązków na poziomie „teatru działań”, nie można uznać, że zakres ograniczenia stanowiącego odstępstwo od właściwości Trybunału, określonego w art. 24 ust. 1 akapit drugi zdanie ostatnie TUE i w art. 275 TFUE, rozciąga się aż do wykluczenia właściwości sądu Unii w odniesieniu do kontrolowania aktów z zakresu zarządzania personelem, dotyczących pracowników oddelegowanych przez państwa członkowskie i mających na celu zaspokojenie potrzeb wspomnianej misji na poziomie teatru działań, podczas gdy sąd Unii jest w każdym przypadku właściwy do kontrolowania takich aktów wówczas, gdy dotyczą one pracowników oddelegowanych przez instytucje Unii.

(por. pkt 39–44, 50, 55, 58)